

Natalia POȘA

POEZII *pentru* COPII

Cuvânt înainte

Schimbările de tot felul, tehnologia și ecranele nu ne pot îndepărta de întrebările fundamentale ale existenței, de emoții și de dorința de a le împărtăși.

Tocmai de aici vine puterea artei de a înfrunta proba timpului cu seninătate.

După o lungă așteptare în sertar, scrierile mamei mele, Natalia Poșa, păstrează nealterată prospețimea trăirilor ce le-au dat viață și care le fac demne de a ieși din uitare.

***Poeziile pentru copii** reprezintă unul dintre domeniile predilecte creației sale, datorită implicării profunde în universul copilăriei. Ca pedagog și psiholog, Natalia POȘA a contribuit la formarea mai multor generații de educatoare și învățători, lăsându-se în același timp fantezia să zboare pe aripile inocentei.*

În același timp, autoarea explorează arii tematice diverse și mijloace de expresie variate, călăuzită de aceleași constante : cu pasiune și fantezie, ea cercuează cu o privire nouă multiplele fațete ale lumii și ale naturii umane, precum în :

***Sisif** – Personificare a efortului perpetuu, a luptei dintre aspirație și determinările exterioare. A căutării existențiale, a acceptării și a voinței de a da un sens superior strădaniei.*

***Labirintul** – Metaforă a introspecției, unde revolta și căutarea se metamorfozează progresiv într-o interogare asupra părții de umbră a sinelui. Un parcurs inițiativ al asumării, în care victoria asupra întunericului este punctul de plecare al concilierii cu sinele.*

***Pe malul fluviului** – reverie în care introspecția generează viziuni fluide, ample, cosmogonice.*

***Sonete și rondelle** – Veșmântul clasic conferă experienței proprii, trăirilor și nostalgiilor un soclu durabil.*

***Arderea cuvintelor** – poeme – exprimând pasiunea statornică a autoarei : împărtășirea trăirilor prin cuvânt. Inseparabilă de îndoile și de interogații.*

***Poeme scurte** – Instantanee ce captează cu spontaneitate imagini impresioniste sau imagini mentale fugace.*

***Omagii** – Trecută prin filtrul personal, cultura este la fel de fertilă ca însăși natura sau viața. Referința culturală este asumată cu admirație și revendicată cu recunoștință.*

Darul autoarei de a descoperi frumusețea și farmecul în ce tot ce este efemer și lupta cu îndoilele se însoțesc cu aspirația spre valorile spirituale, permanente, durabile.

Această articulare dintre delicatețea simțirii și îndăjirea căutărilor conferă creației sale o alchimie complexă, singulară.

Publicate sau inedite, poeziile pentru copii reflecta un univers ludic, în care inocența copilăriei își dă întâlnire cu creativitatea și înțelepciunea viețuitoarelor naturii. Univers în care autoarea nu uită să strecoare dragostea de limbă și de cuvânt.

POEZII PENTRU COPII

Zoogrădinița

Cui i-o fi venit ideea ?
Cred că Doamna Veveriță
s-a gândit să-nființeze
pentru pui, o grădiniță.

Că pleca după alune
și semințe prin copaci,
iar ei se țineau de pozne –
pui ștrengari, ce să le faci !

Astfel, toți copiii zoo,
laolaltă, fără grabă,
asezați cuminți pe grupe,
după plac își fac de treabă.

Iepurașii, peste dâmburi,
au concurs de alergare ;
dintr-un ram, trei pui de mierlă
dau semnalul de plecare.

Puii doamnei Veverițe
colo sus, într-un ungher,
moaie cozile-n lumină
și pictează-un colț de cer.

Trei vulpițe stau deoparte,
cu lăbuțele pe-o carțe.
Curioase întorc pagini ;
povestesc după imagini.

Doi bursuci, lângă izvor,
foarte mândri, bricolează
din crenguțe, un vapor
și pe valul lin le-așază.

Șapte ursuleți se scaldă
într-un ochi de apă caldă.
Cântă-apoi cu toți în cor ;
Mos Martin e dirijor.

În hamac

O broscuță și un rac
se dădeau într-un hamac :
- Huța, huța,
sus broscuța !

Când se saltă :
 pleosc ! În baltă.
 Însă racul,
 vai săracul !
 Vede luna
 și gândește :
 - Dacă-aș prinde-o eu în clește ?
 Zău că mi se potrivește !
și se-avânta, una-două
ca să prindă luna nouă.
Dar n-avu nici pic noroc...
Barza-l înhăță în cioc
și-l tocă : toc-toc-toc-toc !
și-l dădu la puii ei
de-l mânără : un, doi, trei !
 Plânge-acum broscuța : - Oaaac !
 Cine mă mai dă-n hamac,
 Nici tu leagăn, nici tu rac !

Ursuleții fac gimnastică

Cei trei ursuleți
Mor, Moor și Mooor,
fac gimnastică-n poiana lor.

Întâi mers obișnuit,
apoi larg, cu salturi, ocolit
sărind peste rugi de mure,
peste crengi – ca în pădure.

Pentru încălzire : alergare ;
Mers în două labe, cățărare -
două exerciții complicate...
Apoi echilibru stând pe spate.

Pentru relaxare : joc
de-a pitita, cum le place lor...
Unde oare s-au ascuns
 Mor, Moor și Mooor ?

Televizorul din poiana

Dintr-un strop mașcat de rouă
de pe-o frunză de lipan
Vulpișor făcu ecran
pentru grădinița Zoo.

Trei butoane din trei sâmburi
de cireșe, iar un pai
sus, cu spic în vârf – antena ;
un televizor... ce mai !

Drept reporter : cotofana,
iar regizor : un sitar
fac un film documentar,
sa se bucure poiana.

Gâze, iepuri, păsărele,
serile târziu, stau treze,
filmul sa-l vizioneze.
Când pe cer scipesc trei stele
și apare-n aur toată
doamna nopții, mama Lună...
- Stingerea, copii ! le spune,
Noapte bună, noapte bună !

Mirele flutur

Fluturele-albastru
și-a ales în zori
tânără mireasă,
floare între flori.

Iute-acum spre soare
zboară ușurel,
ca s-aducă dragei
văluri și inel.

Rochia cea albă
și-îmbrăcat prințesa,
dar mirele flutur
i-a pierdut adresa.

Umblă el și-ntreabă
florile de-a rândul.
Ea îl tot așteaptă
până-n zori, plângându-l.

Iată, o găsește :
e aceea care
are-n gene lacrimi,
roua lucitoare !

Prietenii cei buni

Vă bat la geam, cu degete ușoare
prietenii cei buni :
sunt aerul cel proaspăt
și razele de soare.

Deschideți larg fereastra
să intre, cu o boare
răcoarea dimineții,
miresmele de floare.

Perdeaua dați în lături,
primiți-i bucuroși !
Lor le sunt dragi copiii
cuminți și sănătoși.

Flori și baloane

Flori cuvintele-s : lalele,
nalbe, crini și trandafiri -
în buchete, coronițe
le alege, le-mbini, le-nșiri.

Altele-s strălucitoare
ca baloane de săpun :
cresc, plutesc o clipă-n aer
și plesnesc : n-am ce s-adun.

Zice unul : „Iubesc școala,
și nu joacă. Voi munci
ceas de ceas și zi de zi !”
Fâsss ! Balonul unde-o fi ?

Alții: „Eu mă scol foarte devreme”,
„Eu pe stradă nu mă joc”,
„Eu nu-ntârzii niciodată !”
Trei baloane: Poc ! Poc ! Poc !

„Eu sunt foarte ordonat,
totul pun la locul lui,
și fac tot ce-mi cere mama !”
Iar balonul ? Uite-l – nu-i !

Spune-adevărat mai bine,
cum te porți, cum ești, ce faci
și-n loc de baloane sparte,
aduni trandafiri și maci.

Păzea !

Cip-cirip dormea sub frunză
Motănel vine s-o prinză.
- Cip-cirip ! Hai, te trezește !
Uite cine te pândeste :
ochişori
de cheotori
şi lăbuţe
cu pernuţe.
Te priveşte blând şi tace...
De te prinde – n-am ce-ţi face !
Că-n pernuţe
la lăbuţe
are ace !
Dacă înca n-ai fugit
te-a-nghitit
cât ai clipit !

Buburuza

Buburuză-ruză,
suie-mă pe-o frunză,
leagănă-mă-n soare
du-mă pe-aripioare,
cântecul ce-l cânt
să-l trimit pe vânt,
pâna-n depărtare,
lumea să-l auză
Ruză-buburuză.

Graiul păsărilor

- De ce strigi cu-cu, cu-cu ?
Îţi tot spui numele mereu.
- Nu te supără copile,
Dar acesta-i cântul meu.

- Tu de ce faci, prepeliţo,
Pitpidi şi Pitpalac ?
- Eu aşa îmi chem copiii,
iar când plâng, aşa-i împac.

Scrisorile

Prin grădini voi când aţi stat,
voi copii, n-aţi observat ?
Dintre frunze, dintre flori
plantele-şi trimit scrisori.

Prin câmpie, prin livezi
de cu zori poți să le vezi.
Plicuri albe, imprimate,
cărți poștale ilustrate,
fluturii le poartă-n spate.

Plicuri de felicitare
Pentru vreo aniversare,
duc urări numai de bine,
libelule și albine.

Dar ziare, cărți, caiete
și reviste, în pachete,
mai încet cară, săracii,
cărăbusii și gândacii.

Bilețele, telegrame,
vreun colet (sub două grame)
duc rapid, cu pașii mici
mii de harnice furnici.

Cu ce litere scriu oare ?
Tot ca noi : cu linioare,
tot cu puncte și ovale.

Iarna

Câmpul l-ai golit de holde,
crângul l-ai golit de cânt,
cerul ni-l ascunzi cu norii,
zilele – cu ploi și vânt...

Rândunelele și sturzii,
mierlele, unde le-ai dus?
Iarba, frunzele livezii,
florile, unde le-ai pus?

- Flori și frunze, iarbă, găze
dorm somn dulce și visează ;
rândunelele și mierla
au plecat spre țări de-amiază.

Eu aduc flori de zăpada
și ghetuș pentru patine ;
și priviți, acum cu mine
Moș Craciun cu daruri vine !

El împarte din desagă
jucării, pentru ca voi
sa-aveți până vin, cu vara,
flori și păsări înapoi.

Limba - apa vie

Limba e o apă vie :
toți o beau, se scaldă-n ea
însă numai cine știe
să adune și să-îmbine
vorbele cu măiestrie
îi va stăpâni puterea.

Cum albina face mierea,
culegând din floare-n floare,
stropul de parfum și soare –

tu culege – și din carte,
și din zisele străbune –
miezul ei fără de moarte.

Cheile

În palatul plin de vrajă
ca să intri dacă vrei,
să-i deschizi porțile-nalte,
trebuiești mai multe chei.

Prima cheie tu o ții
de la mama ta, să știi,
iar a doua este darul
primei cărți : abecedarul.

Chei primești apoi mereu
de la toate-n jurul tău :

De la fulgul alb de nea,
de la floare, de la stea,
de la apele din vad,
de la frunzele ce cad,
de la melc, de la arici,
de la lei, de la furnici...

Dar vei ști cum să descui ?
(versul are cheia lui).
Orice lucru are-un cânt,
iar secretul e-n cuvânt.

Zestrea de grai

Sunt cuvinte, dragi copii
ca și stugurii din vii.
Pentru mine, pentru tine -
miere de albine.

Sunt cuvinte din ninsoare,
și din razele de soare.
Din mărgean și din argint –
stele ce nu mint.

Cresc în limba română

Dimineața glasul mamei,
dintre clinchete de vase,
mă trezește și mă-mbracă
în cuvinte de mătase.

Iar apoi la grădiniță
nu mă satur niciodată
de povești cu zmei și zâne,
poezii și ghicitori.

Întreabă, copile

- „Ce e asta ?” - „Floare”.
- „Dar acela ?” - „Nor”
- „Dar acolo ?” - „Stele.”
- „De ce azi nu-i soare ?
Stelele cum mor ?”

Sunt mii de taine care
n-au răspuns ușor...
Îți răspunde tata,
îți răspund și eu,
dar vei înțelege numai
iscodind mereu !

De ce ?

De ce toarce-așa pisica ?
Becul, sus, de ce se-aprinde ?
De ce zboară rândunica
și nu stă, ca s-o pot prinde ?

De ce luna este lună ?
De ce soarele e soare ?
Stelele de ce stau fixe
și nu cad ca o ninsoare ?

Lună, stele, păsări, fluturi
curg spre tine pâlcuri, pâlcuri.
Te întreabă, și afla-vei:
toate au povești cu tâlcuri !

Cartea

Eu știu ce este-o carte ;
adesea m-a purtat
prin țări îndepărtate,
la Verde-împărat.

M-a dus și pe sub ape
și peste munți m-a dus,
prin lumi nemaiumblate
și până-n lună, sus.

Eroii toți din basme
îmi sunt prieteni buni ;
cu Făt-Frumos alături
am săvârșit minuni.

Poveștile cu zâne
atât de dragi mi-au fost !
Ce poezii frumoase
din cărți știu pe de rost !

Mi le-a citit mămica,
educatoarea mea...
Când voi citi eu singur,
mai mult îmi vor plăcea !

Un prieten bun

Cartea parcă e un flutur
cu aripile deschise,
când se-nalță-n zbor, te poartă
prin povești și lumi de vise.

O corabie îmi pare,
pânzele-s desfășurate...
Navighezi pe mări, oceane
sau spre astre-ndepărtate.

Ce prieten bun e cartea !
Te învață doar de bine,
știe tot ce-o-ntrebi, și-ți spune –
nu se supără pe tine.

Toate stau ascunse-n slove ;
adevăruri și povești.
Ca să poți citi în ele,
trebuie să le iubești !

Venim la tine, codrule

Am venit cu drag la tine,
haide, codrule, ne spune,
de haiducii fără teamă,
de legendele străbune.

Căci si noi ți-om povesti
despre țară, despre pace,
despre câte ce vom zidi,
despre tot ce noi vom face.

Încolțesc semințele

Bat ușor de parcă plouă...
Ies căpșoare de sub humă,
cum ies puișori din ouă.

Se desfac două frunzuțe
parcă-ar fi aripi să zboare
și se-apeacă lin sub vânturi
și se scaldă-n ploi de soare.

Când vor creșite holde-nalte,
n-ai să te mai vezi din ele
și-ți vor picura pe creștet
boabe aurii, mărgele.

Cine ești tu, primăvară?

Cine ești tu, primăvară,
cu glas blând, cu ochii calzi ?
Îmi dai aripi de lumină
și în cântece mă scalzi.

Te descopăr într-un mugur,
sub o nouă temelie,
îmi strecuri în suflet dor,
murmuri dintr-o poezie.

Ești copilăria noastră
veselă și fericită,
rază albă-n zarea-albastră,
însăși patria iubită !

Patru zâne

Patru zâne, rând pe rând,
vin și pleacă-n zbor cântând.

Primăvara când se lasă,
se-ntorc berzele acasă,
florile i-aștern în cale
dulci miresme și petale
și se-aprind luminile
în toate grădinile.

Vara-i calcă urmele
adăpându-și turmele.
Câmpul și cu muntele
cântă pe-ntrecutele
și își scot minunile
zarzării, căpșunile.

Trece vara și se-arată
toamna harnică, bogată ;
scutur bucuriile
merii, nucii, viile.

Unde-s oare florile ?
Le-au gonit ninsorile.
Iarna albă, iat-o vine :
- Hai copii, cu toți la mine !
Aveți sănii și patine ?

Săptămâna

Șapte fete frumoșele,
iată cum te joci cu ele:
Luni le-aduni,
marți le-mparți,
miercuri le petreci prin cercuri,
joi le cumperi haine noi,
le aduci, vineri, papuci,
sâmbata le speli, curate...
Cu **duminica** sunt șapte.
Asta-i toată săptămâna
și începem înca una :
luni le-aduni,
marți le-mparți,
miercuri le petreci prin cercuri...
și de vrei s-o ții așa
doar la anu-oi termina !

Dimineața

Dimineața somnul trece
dacă sari voios din pat
și te speli cu apă rece
și te ștergi, să fii curat.

Faci gimnastică ușoară :
un, doi, trei, corect, precis.
Dacă-i soare-n curte-afară,
dacă nu, la geam deschis.

Te îmbraci apoi în grabă,
nu uita să-ți pui fundiță,
te încalți, îți legi șiretul
și pornești spre grădiniță.

Podul cu raze

De pe-o creangă până-n alta
au durat piticii, lunii,
pod de raze împletite
ca de funii.

Câte una, câte una,
trec găzuțele prudente ;
duc sacoșe cu provizii,
instrumente.

Iata vine și bondarul,
pântecos și fără jenă
cearcă un pilon și-l frânge
c-o antenă.

Însă două buburuze
stând podari la pândă, treze,
cheamă-un licurici cu lampa
să-l sudeze.

Puii

Piu, piu, piu,
piu, piu, piu,
au ieșit ieri din găoăce
pufulețe, ghemotoace.
Ciocuri mici și subțirele,
ochi cu sclipăt de mărgelă,
umede și jucăuse...
Stau pe două piciorușe,
două bețe de chibrite,
roz cu aur poleite.
- Cine-i cloșca, mama lor ?
- Este un incubator !

Vântul

Umblă moșul pretutindeni
însă nimenea nu-l vede
decât părul lui, când galben-
arămiu, când alb, când verde.

Trece peste văi și dealuri,
pasul nu i se aude,
numai glasul de mătase,
când aci, când nu știu unde.

Iarba-naltă și copacii
îl salută-n zbor când trece,
numai florilor li-e teamă :
când le frige, când prea rece-i !

Joc

Unu – ursu,
doi – pisoi
haide să te joci cu noi !
Vin și iezii,
iată-i – trei;
îl chemăm și pe Grivei !
Câți vom fi acuma toți ?
Socotește, dacă poți !

Numără-încă-o dată bine,
și pe mine
și pe tine
și să vezi
cine mai vine.
Socotește și adună
să fim zece împreună.
O gutuie și-o alună
și să facem treabă bună.

Iepurașul speriat

Iepurașul din grădină
roade varză (sau curechi).
Hop un ied se miră tare :
- Cine-i oare
cel ce are
două și mai mari urechi ?
Poate-i vulpea !
Poate-i lupul
și m-aude : ronț, ronț, ronț !
Fugi mai bine,

uite, vine,
fugi băiete,
fugi cât poți !

Scatiul

Dinspre frasinul, înaltul,
cu veșmântul argintiu,
de pe-o creangă se aude
fluierat : fîu-fîu, fîu-fîu !

Dar acum nu mișcă vântul...
Poate cerul azuriu
și-a făcut din arbori fluier
ca să fluiera : fîu-fîu !

Uite, sub o frunză cântă !
Îl zăresc într-un târziu,
dar atunci, el sfârrr ! Se-nalță
cu un cântec de scatiu.

În zori

Sus, pe gard, cocoșul strigă :
- Cucurigu ! Cucurigu !
Cine mă va auzi,
cine primul s-o trezi,
pene-i dau și pinteni !

Bate soarele-n ferești :
- Unde ești, hei ? Unde ești ?
Ieși ! Te văd după perdele !
Cine-ndată-o să se spele,
îi dau sulițele mele !

Vântul mă așteaptă-afară
ca să pun picioru-n scară :
- Hai, încearcă, zboară !

Și pornesc prin iarba nouă,
sărutat pe tălpi, de rouă,
fără grija nimănui,
în galopul vântului.

Numărătoare

Aba
maba
pena pi,
păpădia bombăni.
Calul
fânul tot l-a ros,
hai la vale,
du-l în jos !
Gogu este,
Ghighi nu-i,
cine pune
cheia-n cui ?
Clanț,
zbanț,
ai căzut în șanț !

Cu primăvara la drum

Am pornit cu primăvara
să cunoaștem toată țara.

și oriunde am umblat,
cântec ne-a întâmpinat.

Munții se-nălțau să vadă
pe sub cușma de zăpadă,

dealurile mai domoale,
ne ieșeau cu miei în poale,

iar câmpiile surate
lanuri verzi purtau pe spate.

Sus, în ceruri și azururi
ciocârlii zburau de-a pururi

și cântau cu primăvara:
« Cât e de frumoasă țara ! »

Ca Scufița Roșie

E bolnavă biata bunicuță,
de trei zile nu ne-a vizitat.
Mama m-a trimis cu demâncare
și ca totdeauna, mi-a dat sfat :

- Mergi pe trotuar și fii atentă,
n-alerga, nu te juca pe drum !
Nu cumva să traversezi pe roșu,
doar când verdele-ți va zice : « acum ! »

Am plecat. Dar câte-s în vitrine !
Cărți cu poze, dulciuri, jucării,
strada este plină de mișcare,
iar alături – parcul de copii.

Vreau numai puțin în balansoar ...
Si pe tobogan un pic măcar...
Vai ! Ce repede se face noapte !
Unde-i coșul ? Fuga, fuga, dar...

Uuuu ! Doi ochi aprinși și-un scrâșnet ;
un lup, sau roți ținute-n frână ?
Doctorul m-a scos din burta fiarei,
încă am întregi picior și mână.

Dar coșulețul ?... Unde este ?...
A ajuns la bunicuța ? Cum ?...
Mama însă tot e supărată :
- Vezi, dacă n-ai vrut să-ți vezi de drum ?

Cine e de vina ?

Au ieșit piticii din poveste,
cred ca astă-noapte.
Au umblat prin casă,
s-au urcat pe masă,
și-au varsat cana cu lapte.

Iată, nu-mi găsesc ciorapii !
i-au ascuns ghidușii ?
Un ciorap e în cuier,
altul e pe clanța ușii !

Vino, Albă-ca-Zăpada,
să-mi dai ajutor ;
altfel iar mă cearta mama :
„Nu i-ai pus la locul lor !”

Cine-i ?

Un băiat, nu mă-ntrebați de nume,
n-am să-l fac de râs și nu-l voi spune,
nu se spală singur când se scoală,
totdeauna-ntârzie la școală,
nu învață, temele nu-și scrie,

rupe câte-o foaie de hârtie
fără rost, și-o face cocoloș
și-o aruncă unde-o fi pe jos,
nici nu vede că există coș,
pentru firmituri, pentru gunoi...
Cine-i ? Nu cumva e printre voi ?

Un robot cât Piticot

Am primit ieri un robot
mic de tot, cât Piticot,
dar chiar poate
să m-ajute
să-mi fac treburile toate.

Și începem cu sculatul.
Îi spun : „Hai să facem patul!”
Scutur perna, pijamaua ;
mama – pledul și salteaua.
Roboțelul dă din cap:
„Da-da-da, așa !”
„Hai acum și te-oi spăla !”

Eu mă spăl pe mâini, pe-obraz –
roboțelul face haz.
Când mă-mbrac, el, dragii mei,
ține ritmul : „un – doi - trei !”
Iar când merg, în urma mea
bate pasul : ta - ta - ta !

Oare-atunci când dorm, veghează,
ori cu mine-n somn visează ?

În vis

A fost odată un pitic...
Avea un câine tare mic
și un căluț
cât un bănuț.
Piticul alerga călare
pe calul lui, ceva mai mare
și se plimbau pe-o stradă mică
asa, cât coada de pisică.
Cățelul cât un bob de linte
lătra și o lua-nainte.
Dar nu știu cum,
vai nu știu cum,
căluțul a ieșit din drum
și a sărit din întâmplare
pe-o coadă de strecurătoare...

Atunci cățelul a lătrat :
« Ce vis ciudat, ham, ham, ciudat »
și m-am sculat...
- Unde-i piticul, dragă tată ?
- S-a dus să-și ia o ciocolată !

Moftorel

Cum să-mpac pe Moftorel,
pot să-i dau ce cere el ?

Dă-mi o pară ca o portocală...
Vreau un tren ca o pisică, viu,
o trompeta dulce-acrișoară
și un măr cu gustul auriu !

Vreau un vaporeș care să plutească
pe parchet, pe masă sau pe pat...
Un caluț vreau să mă poarte-n lună,
și ceva ce încă n-am visat !

Cum să fac, ce pot să fac
băiețelul să-l împac ?

Mica țesătoare

Degețelul meu subțire
printre fire
îl strecur
și trag lâna după el,
ușurel ;
țes un covor.

Bat apoi c-un pieptănuș
bine, bine,
firele să le-ndesesc.
Îi dau zor
că mă grăbesc
uite-acuș să isprăvesc...
un adevărat covor
românesc !

Gospodina

Eu sunt harnică, isteță,
știu să fiu ca o mămică ;
spăl rochițele păpușii
și pe ea o spăl, că-i mică.

Fac mâncare și pun masa,
o hrănesc, o culc și-i cânt,
iar cât doarme îi cos bluza
și-un cozonăcel frământ.

„Ce mai fata are mama !” -
zicea ieri mămica mea,
și nu stiu : zicea de mine,
ori o lăuda pe ea ?

Aripi

Cât de mult îmi place zborul!
Am să-nvăț și eu să zbor...
privesc fluturi, privesc păsări,
avioane cu motor.

Eu sunt mic și nu am aripi –
o să mai aștept puțin,
până când voi crește mare
și pilot o să devin.

Roadele cuvintelor

Trei cuvinte de sădesti
și din suflet le-ngrijesti,
va-nflori belșug de stele,
tuturor să dai din ele :

Mamei – florile dintâi
pentru nopțile de veghe
când ți-a stat la căpătâi.

Tatii – ramuri daurite,
să-i sărute fruntea și
palmele trudite.

Țarii – rodul cel bogat de fructe...
Ionatane, pergamute,
fiindcă ea ți-a dat, să știi,
tot ce ai, tot ce-ai să fii !

Iarna și vocalele

A, a, a, așa e iarna !
E, e, e, e rece, ger e,
ninge... Iiii, e tare bine,

pe ghețuș e o plăcere.

Ooo ! E omul de zăpada !
Un nas luuuung acu-i voi pune
dintr-un vârful de morcov roșu ;
ochii-i facem din cărbune.

A-ha-ha ! Ce gălăgie !
I-hi-hi ! Ce mai ninsoare !
Săniile, zurgălăi, patine –
iarnă, râzi, că-i sărbătoare !

Țara

ȚARA e la noi
casa și fântâna,
cerul curs pe deal
să-l atingi cu mâna,

curcubeu-n zări,
scânteind în soare
munții cu păduri,
câmpul cu ogoare.

Și orașe mari,
fabrici și uzine,
oameni ce muncesc
ca-ntr-un stup de-albine.

Ape care curg
până-n Marea Neagră...
Asta-i țara mea,
România dragă!

De ziua țării

Țara mea de visuri,
țara mea de cânt,
floare între stele
soare pe pământ !

Dragi îmi sunt câmpia
și Carpații-nalți,
Dunărea și Marea,
codrii tăi bogați.

Case și orașe,
parcuri minunate,
sate, holde, dealuri
cu livezi în spate.

Iar noi suntem harnici
ca un roi de-albine.
Țara mea frumoasă,
mândru sunt de tine !

Pacea

Cum înțelegem pacea ?
Atâta ne dăm seama :
ca tata pâine-aduce
și ne zâmbeste mama.

E somnul bun și dulce
ca un pahar de lapte
și soarele, ce-ți zice
să te trezești, că-i șapte.

Asa-nțelegem pacea :
temei de viitor,
și visul scump al lumii –
al nostru, al tuturor.

Moș Craciun

Cine mi-a batut la ușă ?
Cine mi-a zâmbit cu drag
scuturându-și barba albă
și căciula, de zăpadă
lângă prag ?

Moșul cel cu multe daruri ;
poate mi-a adus și mie,
căci am fost copil cuminte
și am învățat această
poezie !

Colind

Stele-alunecă din cer,
ochii lor privesc la noi...
Printre gene lungi și moi
ninge, lerui-ler !

Velerim și veler, iar
ninge-alene, ninge rar,
totu-i alb, totu-i curat,
ceru-n curte s-a mutat,

pomii-au lacrimi de cristal,
ninge, veler-val !

Vrăbiuța

Cioc ! Cioc ! Cioc !
La geam bate vrăbiuța
cu ciocul și cu gheruța,
- Ce vrei oare ?
De mâncare,
colo sus,
ca în fiecare zi ți-am pus.
Ce vrei oare, ștregăriță ?
- Vreau să spun
că am fost la grădiniță
și-am văzut-o pe Diana -
Sânzâiana -
E cuminte !
(vrăbiuța nu mă minte).
- Mulțumesc, atunci mai stai
pe aici ; ce treburi ai ?
Stai, că vine-acuși și ea,
să mă râdeti împreună.
Fată mică, fată bună.

Cântec de leagăn

Nani-nani floricea
Dormi – adormi fetița mea,
c-am trimis un ursuleț
și-un pisoi mai îndraznet,
două vrăbii, un arici
și pe cei șapte pitici,
să-ți aducă, pâna crești
traista plină cu povești,
și o creangă de cais
să ți-o scutur peste vis
că să-ți înfloreasca anii –
Nani, dormi fetița mamei !

Legănându-l pe Tudorel

Nani, nani, Făt-Voinic,
c-am trimis un flutur mic
să-ți culeagă de cu zori
tot polenul de pe flori.
Ursul bun, de la albine
cară miere pentru tine.
Două vrăbii și trei iezi
ți-aduc muguri din livezi ;

iar în urmă or să vină
zilele cu poala plină
și cu zilele, toți anii
să crești mare ; nani, nani !

Bun ramaș, frumoasă grădiniță

Bun rămas, frumoasă grădiniță,
vom pleca la școală, noi, cei mari.
Rău ne pare încă după tine –
mândri suntem că vom fi școlari.

Am avut aici, ca la o mamă,
sfaturi, bucurii și ocrotire ;
tu ne-ai învățat cum să fim harnici,
la părinți să-aducem mulțumire.

Ne-ai deprins să fim atenți la lecții,
pe cei mari să știm să-i respectăm,
munca s-o iubim întotdeauna,
lucruri, jucării să nu stricăm.

Dar acum ne-așteaptă școala dragă
și noi îți promitem că vom fi
toți cuminți și silitori la carte,
și de tine ne vom aminti.

Despre autoare

Natalia POȘA (1922-1990, Botoșani)

Licențiată în psihologie–pedagogie, profesoara Natalia POȘA a contribuit la formarea mai multor generații de educatoare și învățători, la Liceul și Institutul Pedagogic din Botoșani.

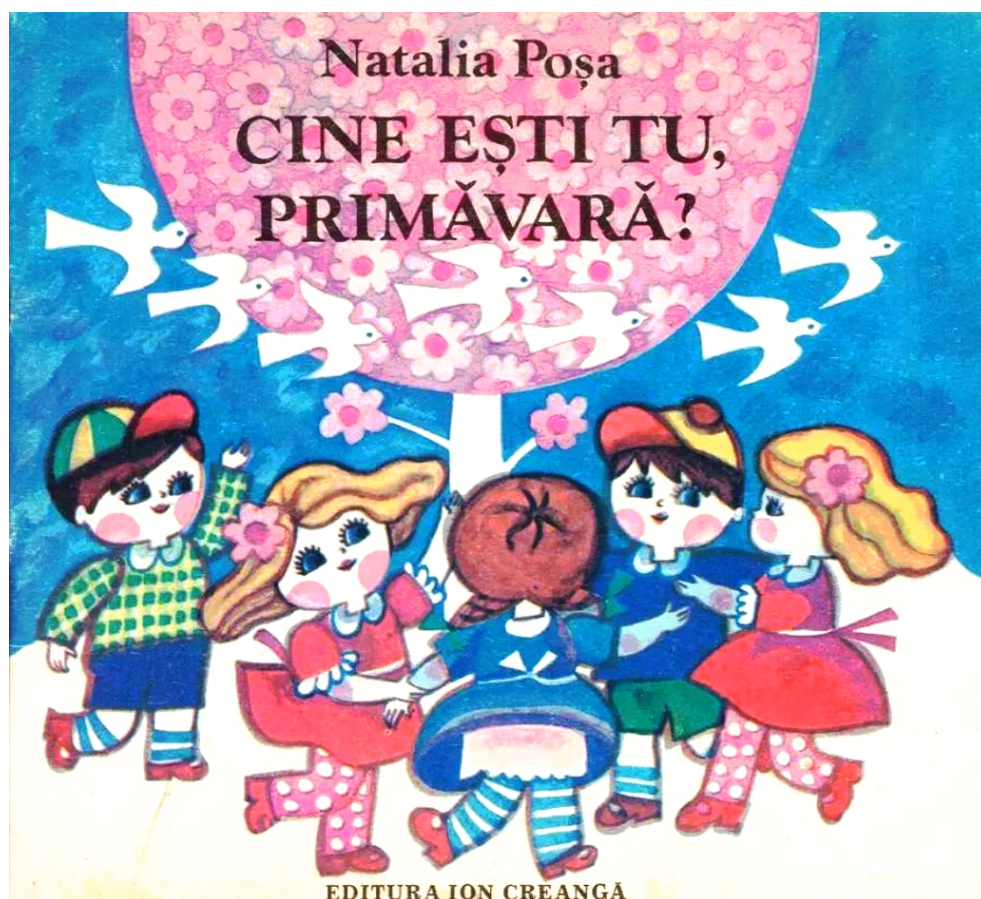
S-a bucurat de prețuirea botoșenenilor pentru cultura și talentul său literar, dar și pentru dăruirea ce a marcat o activitate didactică diversă : a predat limba și literatura română, franceză, a animat activități artistice.

Din păcate, numai o mică parte din creațiile sale a cunoscut lumina tiparului.

Cartea de poezii pentru copii preșcolari și școlari mici „Cine ești tu, primăvară ?” (Editura Ion Creangă 1988), a apărut cu puțin înainte de căderea comunismului și nu a beneficiat de o distribuție prea largă.

Drept care, alături de poeziile publicate sub acest titlu, mai sus apar și unele inedite – făcând parte din același univers plin de sensibilitate și de imaginație.

Publicată pe Scribd de către un utilizator, cartea este accesibilă la link-ul de mai jos, însoțită de ilustrațiile **Stelei CREȚU** (care nu sunt inserate aici din motive de drept de autor).

<https://fr.scribd.com/document/136956420/Natalia-Posa-Cine-Esti-Tu-Primavara>

*Mulțumim cititorilor
pentru interesul acordat
și pentru a face cunoscut acest conținut
prin distribuirea link-ului pe rețelele sociale.*

© Carmen Posa, 2023

Autor : Natalia Poșa
Co-autor, coperta și prezentarea grafică : Carmen Poșa

Reproducerea, integrală sau parțială, este permisă numai în scop non-comercial
și cu condiția de a se menționa numele autorului și titlul volumului.

Orice utilizare comercială fără consimțământul autorului
sau al succesorilor săi în drepturi sau cesionari, este ilegală.